

Jaz bi glavo zastavil,
Da Bog čas bode zgubil
Da sodbo bi odpravil,
Preden bo dan končan.

Tušek.

Sicer ga Bog ni zanemarl,
Serce le babje mu je vstvaril.¹⁾

Skubic.

Celo potrebo za hišo imaš;
Kaj ti pomaga, k' je zidať ne znaš?²⁾

Stritar.

Da ni od naše baže
Beseda vsaka kaže:
Kar bo za tebe belo,
Se černo mu bo zdelo.³⁾

Sajovic.

Da psičkov brez repov ni
Zmirej sem sodil;
Pa Sajovic me uči,
Da sim se zmotil.

Osenar.

Da glavo na pravi konc bi spravil,
Tebe, Tonče, nanjo bi postavil.

Otoničar.

Na smertni še postelji vrag
Imel ž njim veliko bo silo,
Če bode še vedno enak,
Saj vmreť se ne bo mu ljubilo.

Corona plebis.

Na vas druge epigram iskati,
Pravi se: Komarje podkovati.

Voglar.

Če potreb'vali bi v šoli drevarja,
Svetujem vam, izvolite Voglarja.

Starè.

Spoznanja drevo
Prineslo je zlo
Med revne ljudi,
To kažeš nam ti.

? julija 1855.

Tabaku.

(Str. 86.)

O rajska roža, herba nicotiana
Ki si čez sinje morje se podala,
V Evropi naši stari zasijala,
Kot svitla zvezda, pred nikdar poznana.

¹⁾ Glej Jenkove pesmi, izd. Gangl, str. 100.

²⁾ Ravno tam.

³⁾ Ravno tam; „Kres“ VI, str. 8.

Še s tabo z lica kislica se pana;
Amerikanska moč ti ni ostala,
Da s svojimi oblaci bi odgnala
Z obraza sitno muho i muhana.

Da vender ljubim, tak te ljubim vroče,
Da serce mi v perst černo preoberni;
Ali namest' tega mu drugo vstvari;

Popred pozabit' te mi ni mogoče,
Saj tebi, preden v postljo v zemlji černi
Bom djan, veljal bo zdihlej: Bog te obvari!

29. marca 1855.

Sveti Nikolaj.

(Str. 77 79.)

Branjevec.

Kupujte, kupujte odpustikov zlatih,
I jabelk dobiti vam boljnih ni moč;
Miklavžev rudečih i belobradatih
Ponujam vam parkeljnov černih kot noč;
I tukej poglejte je leskovo olje,
Za spridene včasih sinove nar bolje.

Ded.

Jô, kakšen hrup i kakšno mergolenje!
Glej, kaj razstavljen'ga se vse dobi!
Pa kaj? igrača nam je vse življenje,
Dokler prihodnost bolj nas ne zuči.
Pa kdo bi nevošljiv jim hotel biti?
Jaz ne, ampak raj koj pogledat' čem,
Kaj vnukom nar bolj bi bilo kupiti,
I koj, da pred iz te druhali grem.

Gizdelin.

Kdo vruga bil mislil, da dans lepotije
Ljubljanske skazale se bodejo vse;
Le glej jo le uno, kak moško jo vije,
Al' uno, kako našopirjena gre.
Na uno stran gredem, kjer veči je gneča,
Ker vije se komaj telo ob telo,
Tam nije drugači, da vsaka me sreča,
Od blizo lepote pogledam lahko.

Mož.

Le hitro, moja, nakupiva,
Sej dosti več potreba ni;
I potlej ročno umakniva
Iz gneče sitnih se ljudi.

Žena.

Jaz le ne vem, kaj tak te žene
Čimu mudi se ti, ne vem:
Če le rad domu spravil mene,
Le idi ljubček, koj za tabo grem.

Duhovnik.

Slabost človeška je zares velika,
Da k dnevu tak visocega svetnika
S'cer kupiti vsak ima kakor stvar,
Pomenk navade pa jim c'lo ni mar.
Da ta večer bi zbudil jim občutek,
Da vsako ljubo uro, vsak trenutek,
Na nje izliva večno dobri Bog
Darove svojih milostljivih rok!

Pavliha.

Miklavž, kar tukej je ljudi,
Pa vendar tvoj vsakteri ni;
Le čuj i primaruha kmalo,
Kaj mojih je, se bo skazalo;
Treré, treré, Ljubljana bela!
Treré, treré, Ljubljana cela!
Le glej jih, tebi vkljub za mano
Treré jih žene skoz Ljubljano.

Gospodična.

Miklavža sem zbrala, kupila sladčic,
Kupila sem parkeljna dimastih lic,
Kar mojim sestricam Miklavž bo podelil:
Še zalih Krajničic bom eno kupila,
Ki sim jo pa družimu kom' odločila,
Z njo ljubega mojega bo razveselil.

Druga gospodična.

Le šali, le šali, pa z zalo Krajnico
Mu dala na zadnje boš svojo ročico.

Perva gospodična.

Ti jezik hudobni, ne misli, kaj pravi,
Od svoje ročice raj kaj mi povej —
Pa hiti, Krajnice 's'cer pred nama spravi,
Kot medve kupiti vtegnile bi kaj.

Branjevec.

Kupujte gospoda, ker čas potekuje,
Kupujte gospoda, res zadnji je čas;
Miklavž že po celi Ljubljani daruje,
Močno se je bati, da zgrešil bi vas.

Konc. 1854.

Pa nobenega ne.

(Str. 149.)

Trije me ljubijo,
Trije me snubijo.

Prvi je bogat kmet,
Oču bi bil ljub zet.

Drugi je priden bolj,
Materi bolj po volji!

Tretji je mlad soldat,
Jaz bi ga tla jemať.

Pa mi je glas prišel,
Da bo na vojsko šel.

Ktere mi silijo,
Mi jih ne usilijo.

Kter'ga pa jaz želim,
Tist'ga pa ne dobim.

Jaz pa že rekla sim,
Da bom odrekla vsim.

2. aprila 1856.

O b r a z 9.

(Str. 182)

Kukavica skrita
Med veje zelene
Po širocem logu
Veden kuku žene.

Kakšna se zgodila
Tebi je krivica
Da nenehom tožiš
Temnosiva tica?

O saj vem, zakaj se
Žalostno oglašáš;
Čula prej si mene,
Zdaj me oponašáš.

9. junija 1857.

(Konec.)

